ΓΡΑΦΕΙΑ – ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24–94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43–23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΟΚΤΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
30
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ ΕΤΟΣ ΚΒ΄
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6818

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΠΟΡΕΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Εἶχε διανυθῆ ἡ πορεία τοῦ μαρτυρίου. Ὁ Γολγοθᾶς ἀκραῖος σταθμός. Καὶ κορυφαῖος τύμβος ἐλπίδος. Ἐκεῖ, τὸ γλυκύτατον Ἔαρ — τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ πνεύματος, τῆς ψυχῆς Ἔαρ — ἦτο ἐσταυρωμένον. Ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία ἔφερεν, ὡδήγησε καὶ ἀνέβασε κάποιον νέον κόσμον, εἰς τὴν περιωπὴν τῆς αἰωνίας ἀποστολῆς· αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, ποὺ ἐφώτισε καὶ μὲ τὴν ἀνταύγειάν της παρῆγε νέον φῶς, ἐφαίνετο ἡττηθεῖσα, ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ ἠθικοῦ ζόφου, ποὺ ὡμοίαζε παλινδρομοῦν. Καὶ τὸ αἴσθημα, ἡ διαύγεια, ἡ καλωσύνη, εἶχον, ἀποτόμως, στερηθῆ τῶν πτερῶν, τὰ ὁποῖα κατέκειντο τεμαχισμένα, ἀπὸ τὴν ἀπέλπιδα ἐντύπωσιν μιᾶς ματαιότητος, ἄνευ ὁμοίας, ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῆς ἀπογνώσεως, ποὺ ἐπεκράτει μὲ τὴν αἰφνιδίαν θεσμοθέτησιν τοῦ κενοῦ.

Καὶ ὅμως, ὄχι! Δὲν ὑπῆρχε κενόν. Καὶ δὲν ἦσαν χαμένα ὅλα, ὅσα εἶχαν ἀνθίση, ὡς προσδοκία. Εἰς τὸ βάθος, ἡ ψυχὴ ἐκράτει ἔσχατον ποσοστὸν προσμονῆς, κάποιαν σπίθαν, ποὺ δὲν ἔσβηνε, ποὺ δὲν εἰμπορεῖσε νὰ σβήση. Κάτι θὰ συνέβαινε. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ τέλος. Ἀδιανόητον νὰ ἐτερματίζετο ἔτσι, ἡ μεγάλη δοξολογία τῆς ἀρετῆς, τὴν ὁποίαν ἐνεσάρκωσεν εἰς ὁλόκληρον τὴν κλιμάκωσιν τῶν ἀποδείξεων, ἀπὸ τῆς διδαχῆς μέχρι τοῦ θαύματος, ὁ Ἰησοῦς. Κάποια δικαίωσις, κάποια ἀνταπόκρισις εἰς τὴν συνέχειαν. Τῆς ψυχικῆς εὐδαιμονίας ἡ διάρκεια, ἦτο ἡ λαχτάρα. Καὶ δὲν ἐσφάλλετο ὁ νοῦς. Καὶ δὲν ἐσφάλλετο ἡ καρδιά.

Εὗρεν ἡ καρδιὰ τὴν φωνήν της, εἰς τὸ μήνυμα τοῦ Ἀγγέλου. Ἐξαστράπτων εἰς τὸ θάμβος γλυκυτάτης πρωΐας, λευκὸς ὡς τὰ τρυφερὰ κρῖνα. τὰ ὁποῖα γύρω ἐπεκοινώνουν μὲ τὸ μυστήριον τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως, ἁβρὸς ὡς τὸ ὄνειρον, τὸ πλασμένον μὲ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς, εἶχε σταθῆ ἐπάνω εἰς τὸ ἠνεωγμένον μνημεῖον. Καὶ εἶχε νὰ ἀναγγείλῃ τὸν θριαμβικὸν ἐπίλογον τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Κύριος οὐκ ἔστιν ὧδε!...

Εἶχε, πράγματι, ἐγερθῆ. Καὶ αἱ χρυσαῖ νεφέλαι εἶχαν γίνῃ μεταφορεῖς τοῦ ὑπερτάτου νοήματος πρὸς τὸν Κόσμον τῆς σκέψεως καὶ τοῦ αἰσθήματος, ποὺ ἀδελφωμένα εἰς ἐνορχήστρωσιν ἐξαισίας ὁδηγίας βίου, ἐφτεροκόπουν, διαλύοντα, μὲ τὸ μουσικώτατον θρόϊσμα, τὸν φόβον, ποὺ πλέον δὲν εἶχε θέσιν εἰς τὴν ζωήν. Ἡ Ἀνάστασις εἶχεν ἔλθῃ ὡς πιστοποίησις ἠθικῆς νίκης...

Καὶ θὰ ἔρχεται πάντοτε. Περιδινεῖται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ ψεῦδος, εἰς τὸ πάθος, εἰς τὴν ἐμπλοκὴν τῶν ἐναντιοτήτων. Καὶ πιστεύει, ὅτι θὰ καταποντισθῆ. Καὶ αἰσθάνεται ναυαγός. Πλάνη. Ἔγκλημα ἡ αὐτοεγκατάλειψις. Σοφία ἡ πίστις. Καὶ ἡ ἀλήθεια. Ἡ ἐλπίς: Ἰδοὺ κρῖνον, πάντοτε ἕτοιμον νὰ ἀπλώσῃ τὴν γαληνεμένην εὐγένειάν του ἐπάνω ἀπὸ τὴν δραματικὴν ὑφὴν τῆς ζωῆς. Καὶ νὰ δώσῃ τὸν τόνον τῆς ἡμερώσεως, εἰς τὰς σφοδρὰς συγκρούσεις τῶν παθῶν.

Καὶ τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἀκριβῶς αὐτό: Ποτὲ δὲν χάνεται ἡ Ἀλήθεια. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, εἶναι δύναμις σώζουσα. Δύναμις, ὁδηγοῦσα καὶ κυλίουσα τὸν λίθον μνημείου. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν φθοράν. Ἐπάνω ἀπὸ τὸν σκληρὸν νόμον της, ἡ αἰωνιότης τοῦ καλοῦ, τῆς χρηστότητος, τῆς ψυχικῆς ἀλκῆς. Ἡ Ἀνάστασις! Πορεία ἀγάπης καὶ ἐλπίδος, ποὺ νικᾶ καὶ συντρίβει κάθε θάνατον. Τὸ ἐβεβαίωσεν ὁ Ἄγγελος·

—Ὁ Κύριος Ἀνέση.

Ἀληθῶς! Καὶ αἰωνίως!

Κ. Δ. ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΥΤΣΟΣ

Χριστὸς Ἀνέστη

Ἀνέστη Χριστός! Πλούσιοι καὶ πένητες μετ' ἀλλήλων χορεύσατε· ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι τὴν ἡμέραν τιμήσατε· νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες εὐφράνθητε σήμερον.

(Ἀπὸ τὸν κατηχητικὸν λόγον Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Στρατόπεδα κρατουμένων δὲν πρόκειται νὰ δημιουργηθοῦν

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΝΑ ΕΠΑΝΕΛΘΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΙΚΙΑΣ ΤΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 29. — Ὁ ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Τοτόμης, ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν κρατουμένων, ἐδήλωσεν ὅτι καὶ ἀρμόδιαι Ὑπηρεσίαι ἐξετάζουν μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς τὴν περίπτωσιν ἑνὸς ἑκάστου καὶ ἐφ' ὅσον διαπιστώνουν ὅτι δὲν ἀποτελεῖ κίνδυνον διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν, θὰ ἀποφασίζουν τὴν ἀπόλυσίν του.

Δὲν εἶναι πρόθεσις τῆς κυβερνήσεως, ἐτόνισεν ὁ κ. Τοτόμης νὰ δημιουργήσωμεν στρατόπεδα κρατουμένων. Ἀντιθέτως ἐπιθυμία τῆς κυβερνήσεως εἶναι νὰ ἐπανέλθουν ἅπαντες οἱ Ἕλληνες πολῖται μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν των, τὸ συντομώτερον δυνατόν».

ΜΕ ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΤΑ ΘΑ ΚΡΙΝΩΝΤΑΙ ΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 29. — Συνελήφθη ὁ κρεοπώλης Γεώργ. Ἀγγελῆς, κάτοικος Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος ἐπώλει ἀμνὸν σερβικῆς προελεύσεως πρὸς 51,60 δρχ. ἀντὶ 42 δρχ. ὡς ἡ καθορισθεῖσα τιμή.

Αἱ κακαὶ συνήθειαι τοῦ παρελθόντος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐπιτρέπωνται εἰς τὸ μέλλον. Πᾶσα ἀνάλογος πρᾶξις αἰσχροκερδείας καὶ ἀσυνειδησίας θὰ κρίνεται μὲ αὐστηρότητα, προκειμένου νὰ προστατευθοῦν τὰ συμφέροντα τοῦ μοχθοῦντος Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ συλληφθεὶς κρεοπώλης Γεώργιος Ἀγγελῆς, ἐκτὸς τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς, παραδίδεται εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΣΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

Λένε, πὼς ἡ ἱστορία εἶναι ἀμερόληπτη καὶ ἀληθινὴ πάντα, τόσο στὰ μεγάλα ἔργα, ὅσο καὶ στὰ ταπεινά. Ἡ Ἱστορία εἶναι, λένε, ἀντικειμενικὴ καὶ κόρη τῆς ἀλήθειας. Διηγοῦνται λοιπὸν καὶ τὸ ἀκόλουθο τοῦτο φοβερὸ ἐπεισόδιο, ποὺ συνέδη ἕνα Πάσχα τὸ 1806 στὴ Γορτυνία.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Γιάννης Κολοκοτρώνης ἢ Ζορμπᾶς (ἀδελφὸς τοῦ γέρου) κι' ἕνας ἄλλος ὁ καπετὰν Γιώργας, Κολοκοτρώνης καὶ τοῦτος, μαζὶ μὲ λίγα παλληκάρια τους, στενοχωρημένοι ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη καταδίωξη ποὺ τοὺς ἔκανε ὁ Βάλῃ Πασᾶς, ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν σ' ἕνα χριστιανικὸ μοναστῆρι, τὸ λεγόμενο Αἰμιαλοῦς, ποὺ βρίσκεται στὴ μέση σχεδὸν τοῦ δρόμου, μεταξὺ Στεμνίτσας καὶ Δημητσάνας. Κρύφτηκαν, λοιπὸν, ἐκεῖ ὅλοι μέσα σ' ἕνα ἀμπέλι καὶ φώναξαν ἕνα καλόγερο, ποὺ δούλευε ἐκεῖ κοντὰ καὶ τοῦ εἶπαν πὼς ἤρθαν γιὰ νὰ βροῦνε καταφύγιο. Ὁ καλόγερος, πρόθυμα, τοὺς ἔφερε τρόφιμα ἀπὸ τὸ μοναστῆρι καὶ τοὺς ἔκρυψε μέσα σ' ἕνα ληνό, ὅπου οἱ καλόγεροι φύλαγαν τῆς κληματόβεργες σὲ μεγάλα δεμάτια. Τοὺς συμφούλεψε δέ, νὰ μὴ κουνηθοῦνε ἀπὸ κεῖ, ὡς ὅτου ξαναγυρίσει ὁ ἴδιος. Ἀνύποπτοι οἱ Ἕλληνες ἁρματωλοί, ἔκαμαν ὅπως τοὺς συμβούλεψε ὁ καλόγερος, ὁ ὁποῖος ἐνεργοῦσε σύμφωνα μὲ τὴς ὁδηγίες τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῶν ἄλλων μοναχῶν. Ἀλλά, ἔπειτα ὁ ἴδιος ὁ καλόγερος, ἔτρεξε στὴ Δημητσάνα καὶ τοὺς ἐπρόδωσε στὴν Τούρκικη ἀρχή, ἡ ὁποία καὶ ἔστειλε ἀμέσως στρατὸ νὰ τοὺς πιάσουν. Τρεῖς μεγάλες περιπολίες, πέρασαν ἀπὸ τρία διάφορα μέρη τοῦ ληνοῦ. Ἡ πρώτη περιπολία ἐπέρασε κοντήτερα καὶ καμώθηκε πὼς πέρναγε τυχαίως. Ἄφησε ὅμως κρυμμένους στὰ χαμόκλαδα, ἀρκετοὺς στρατιῶτες. Ἔπειτα κατέβηκε πρὸς τὴν παρακειμένη ρεματιά, κι' ἔτσι ἀπέκλεισε τελείως τοὺς ἁρματωλούς. Ὁ Ζορμπᾶς καὶ τὰ παλληκάρια του, περίμεναν ἀνυποψίαστοι, ὅταν ἄκουσαν πατήματα... Τότε ἐκοίταξαν ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ ληνοῦ καὶ εἶδαν τὸν καλόγερο νὰ προχωρῇ μαζὺ μὲ τοὺς Τούρκους.

—Ἄχ, τὸ μπαμπέση! μᾶς πρόδωσε, ἐμούγκρισε ὁ Ζορμπᾶς. Καὶ γρήγορα ἔκαμε τὸ σχέδιό του. Στάθηκαν ὅλοι πίσω ἀπὸ τὰ παραθυράκια καὶ ἐπερίμεναν. Τοὺς ἄφησαν τότε νὰ κοντοζυγώσουν καὶ σ' ἕνα πρόσταγμα τοῦ Ζορμπᾶ, ρίξανε μιὰ μπαταριά. Ἕξη Τοῦρκοι σωριάστηκαν, μαζὺ καὶ ὁ Ἰούδας ὁ καλόγερος, ποὺ τὴν ἔφαγε στὸ στόμα. Ἀναψε τότε τὸ ντουφέκι καὶ οἱ Τοῦρκοι γρήγορα κατάλαβαν πὼς ἔπρεπε νὰ τραβηχτοῦν, περιμένοντας κι' ἄλλες περιπολίες. Ἔγινε τότε, δεύτερο γιουροῦσι, ἀλλὰ κι' αὐτὸ ὑπῆρξε, γιὰ τοὺς Τούρκους, φονικώτερο, ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες κρυμμένοι στὰ κλίματα, ἔβλεπαν, χωρὶς νὰ δίνουνε στόξο. Τότε, οἱ Τοῦρκοι ξανατραβήχτηκαν πιὸ πέρα κι' ἔγινε σιωπή. Πέρασε ἔτσι ὅλη ἡ ἡμέρα, ἀλλὰ πρὸς τὸ βράδυ οἱ Τοῦρκοι, ἄλλαξαν σχέδιο. Ἔστειλαν στὴ Δημητσάνα καὶ μάζεψαν ὅσο θειαφοκέρι ὑπῆρχε καὶ τὸ κάνανε κουβάρια. Κατόπιν ἐμάζεψαν σωρούς, σωροὺς τῆς κλιματόβεργες καὶ σιγὰ - σιγὰ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σκότους τῆς κύλησαν πρὸς τὸ ληνὸ καὶ περίμεναν νὰ ξημερώσῃ. Κάθε Τοῦρκος κρατοῦσε καὶ ἀπὸ 5 ἢ 6 κουβάρια θειαφοκέρι. Τὸ πρωὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς Μπουλούμπασης, προφυλαγμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δράχο, φωνάζει:

—Μὰ τὸ Μαχαμέτη, ὠρὲ Ζορμπᾶ δὲ σοῦ κάνουμε τίποτα! Μονάχα ἕβγα ἔξω καὶ προσκύνα μ' ὅλη τὴ συντροφιά σου, γιατὶ θὰ χαθῆτε ἄδικα...

Κι' ὁ Γιάννης, ἀφρίζοντας ἀπὸ θυμό, ἀπαντᾶ:

—Ἐγὼ ὠρὲ νὰ βγῶ νὰ προσκυνήσω; Νὰ σοῦ χ.... τὰ γένεια. Ἐβγάτε σεῖς στὴ λάκα ἂν σᾶς βαστάει....

Τότε, μὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ Μπουλούμπαση, οἱ στρατιῶτες, ἄναβαν τὰ θειαφοκέρια καὶ τὰ πέταγαν στὰ κλήματα, ποὺ ἦταν ξερὰ κι' ἔπιαναν σὰν ἴσκα Ἡ φλόγες, ὁ καπνὸς καὶ τὸ θειάφι ἔκαμαν τοὺς ἁρματωλοὺς νὰ πεταχτοῦν ἔξω, μὲ τὰ σπαθιὰ στὸ χέρι. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ἔπιασαν καὶ μέσα στὸ ληνὸ τὰ κλήματα κι' ἔπεσε μεταξὺ τῶν Τούρκων καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν μιὰ αὐλαία φλεγόμενη. Πόσοι κάηκαν καὶ πόσοι σκοτώθηκαν ἀπὸ τοὺς δικούς μας, κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτέ. Ἀλλά, ὅταν τὸ κακὸ ἔγινε γνωστὸ στὸ Μωρηᾶ, ξεσηκώθηκε ἕνας δημοτικὸς θρῆνος σὲ παθητικότατους στίχους. Καὶ ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ ξαδερφοῦ του, βόγγιξε σὰ λαβωμένο λιοντάρι κι' ἄφησε εὐχὴ καὶ κατάρα στὰ παλληκάρια του νὰ κάψουνε τὸ μοναστῆρι τῆς Αἰμιαλοῦς... Πέρασαν τὰ χρόνια κι' οἱ Κολοκοτρωναῖοι πολεμώντας εἶδαν τὴν Ἑλλάδα Βασίλειο. Τότε κι' ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ ἀποχαιρέτησε τὴν Ἀθήνα καὶ πῆγε ν' ἀράξῃ τὰ στερνά του στὴ πατρίδα του. Ἦταν Μεγάλη Βδομάδα καὶ καθαρισμένος ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα πάθη, πέρναγε τὰ διάφορα χωριὰ καὶ δεχότανε ἐπιτροπές, σὰν στρατάρχης ποὺ ἦτανε. Ξαφνικά, μέσα στὸ σπίτι ποὺ τὸν φιλοξενοῦσαν, μπαίνει ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια του καὶ τοῦ λέει στ' αὐτί:

—Γέρο, ἦρθαν οἱ προδότες. Ἦταν ὁ ἡγούμενος καὶ τρεῖς καλόγεροι. Ὁ γέρος παράχτηκε... ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε μαλακά:

—Ἂς ἔρθουν.

Αὐτοὶ μπῆκαν χαιρέτησαν ὑποτακτικὰ καὶ τὸν ρώτησαν ἂν ἐπιθυμῇ νὰ παραβρεθῇ στὴν ἐκκλησία. Ὁ Γέρος τοὺς κοίταξε ὅλους καλά, καλὰ καὶ προσπαθώντας νὰ συμμαζέψῃ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του, εἶπε:

«Εἶχα ἀφήσει εὐχὴ καὶ κατάρα νὰ καῇ τὸ μοναστῆρι καὶ νὰ σφαγοῦν καὶ οἱ καλόγεροι. Μά, τώρα, σᾶς λέω φευγᾶτε καὶ δὲν θὰ σᾶς πειράξω. Καὶ μὲ τὸ χέρι τοὺς ἔκαμε σημάδι νὰ φύγουνε. Μόλις, ὅμως, βγῆκαν αὐτοὶ ἔξω, ὁ Γέρος ἄρχισε ἕνα κλάμα βουβό, ποὺ βάσταζε μισὴ ὥρα. Ὅταν ἔπαψαν τὰ δάκρυά του, σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε: Ζορμπᾶ εἶναι Λαμπρή... συγχώρεσέ με! Σὲ λίγο θ' ἀνταμωθοῦμε!...

Καὶ βγαίνοντας ἔξω λέει:

«Ἄντε, πᾶμε νὰ φάμε, νὰ πιοῦμε, καὶ νὰ τραγουδήσουμε τὸ τραγοῦδι τοῦ ἄραχλου τοῦ Ζορμπᾶ!...». Καὶ πρῶτος ἄρχισε βραχνά, βραχνά...

Καλόγερος ἐκλάδευε στὴς Αἰ-
(μιαλοῦς τ' ἀμπέλια
βλέπει ἀπὸ πέρα κ' ἔρχονταν
(τὸ Γιώργα καὶ τὸ Γιάννη
κι' ἀπὸ μακρυὰ τὸν χαιρετοῦν
(κι' ἀπὸ κοντὰ τοῦ λένε
—Γιὰ κρύψε μας, καλόγερε,
(κρύψε μας μπουραζέρι...

Αὐτὰ λέει ἡ ἱστορία, γιὰ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ἀνθρώπους.

ΕΥΑ

ΤΟ ΑΝΕΚΛΑΛΗΤΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΖΩΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΝΕΚΑΙΝΙΣΕΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝ κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Μετὰ τοὺς ὀνειδισμοὺς, τοὺς καλαφισμούς, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐξευτελισμοὺς καὶ τὸν φρικτὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον ὑπέστη ὁ Κύριος ἡμῶν, ἀνέτειλε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς δόξης καὶ τοῦ θριάμβου. Μετὰ τὸ πένθος καὶ τὴν θλῖψιν, τὰ ὁποῖα ἐδοκιμάσαμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, ἔλαμψε σήμερον ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις εἰς τὸ πρόσωπον ὅλων τῶν πιστῶν χριστιανῶν. Διότι τὸ ἀπονεύδιστον καὶ σκληρὸν Πάθος διεδέχθη ἡ λαμπροφόρος Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας. Ἡ Ἀνάστασις, ἡ ὁποία διέρρηξε τὰς πύλας τοῦ Ἅδου, κατήργησε τὸν θάνατον καὶ τὸν ἔχοντα τὸ κράτος τοῦ θανάτου Διάβολον καὶ ἤνοιξε τὸν κλειστόν, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας, οὐρανόν.

Ἡ Ἀνάστασις, ἡ ὁποία διὰ τοὺς πιστεύοντας ἀκραδάντους εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ Κύριος χάριν ἡμῶν, κατέλυσε τὸν θάνατον. Καὶ τώρα δὲν ὑφίσταται πλέον δι' ἡμᾶς θάνατος, οὔτε ἡ φρίκη τοῦ Ἅδου, ἀλλὰ ζωὴ αἰώνιος. Τώρα δὲν κατερχόμεθα εἰς τὸν Ἅδην, ὡς διὰ τῆς οὐρανοδρόμου κλίμακος τοῦ Σταυροῦ, ἀνερχόμεθα εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἀνέστη ὁ Κύριος ἡμῶν! Καὶ ἐκάθησεν ἐν δόξει εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἐπουρανίου Πατρός του, λαβὼν καὶ ὡς ἄνθρωπος τὴν θείαν μεγαλειότητα καὶ ἐξουσίαν. Ἀνέστη καὶ ἐγένετο Ἀρχιερεὺς καὶ Μεσίτης, μεσιτεύων αἰωνίως ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν ἐπουράνιον Αὐτοῦ Πατέρα, ἵνα ἀναστηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 8ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗΝ

Ἐκκαθαρίσατε τὸ ἅγος συναλλαγῆς καὶ πεζοδρομίου

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Συνεχίζεται ἡ ἀποστολὴ εὐχετηρίων — συγχαρητηρίων τηλεγραφημάτων πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν.

—Πρὸς τοὺς κ. κ. Κών. Κόλλιαν, πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, Γρ. Σπαντιδάκην, ἀντιπρόεδρον καὶ Ἀλ. Λέκκαν, ὑπουργὸν Ἐργασίας.

«Συνταξιοῦχοι μυλεργάται, μυλεργατοϋπάλληλοι καὶ μακαρονοτεχνῖται Πατρῶν. Συγχαίρουν Ὑμᾶς διὰ τὴν ἀνάληψιν Κυβερνήσεως διὰ σωτηρίαν φιλτάτης μας Πατρίδος. Εἰς τὰ πρόσωπα ὑμῶν οἱ ἀπόμαχοι τῆς ἐργασίας ἀτενίζουν τὸν προστάτην καὶ ὑποστηρικτὴν τῆς δεινοπαθούσης τάξεώς μας.

Διὰ τὸν Σύλλογον ὁ Πρόεδρος Κων)νος Στράτος, ὁ γεν. γραμματεὺς Διονύσιος Ζακυνθινός».

—Πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον καὶ τὸν κ. Πρωθυπουργὸν

«Σύλλογος Φορ)τῶν Ξηρᾶς «Ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ» συγχαίρει ἀναληφθεῖσαν πρωτοβουλίαν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ εὐχόμεθα πλήρη εὐόδωσιν ἔργου ἐπ' ἀγαθῷ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ὁ Πρόεδρος Μπαλῆς Ἀθαν., ὁ γεν. γραμματεὺς Κουζινάκης Ἀνδρ.».

—Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον Κυβερνήσεως.

«Εἰς Ὑμᾶς καὶ τὸν Στρατὸν ἔλαχε τὸ ἡράκλειον ἔργον νὰ ἐκκαθαρίσητε τὸ ἅγος τῆς συναλλαγῆς καὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ἱστάμεθα παρὰ τὸ πλευρὸν λαοφιλοῦς Βασιλέως, Ὑμῶν καὶ τοῦ Στρατοῦ. Προχωρεῖται. Ἀκολουθοῦμε.

Δημοσθένης Θεοδωρόπουλος διηκνόρος, Πρόεδρος Παμμεσηνιακοῦ Συνδέσμου Πατρῶν».

—Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως.

«Ὁ Σύλλογος Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων Πατρῶν συγχαίρει ἐγκαρδίως ὑμᾶς καὶ ἀποφασιστικοὺς συνεργάτας σας διὰ τὴν κεραυνοβόλον ἐθνοσωτήριον ἐνέργειάν σας ἐπ' ἀγαθῷ φιλτάτης Πατρίδος. Εὐχόμενοι πλήρη εὐόδωσιν ἀναληφθέντος μεγάλου ἔργου σας.

Ὁ Πρόεδρος Νικόλαος Κολέτσος, ὁ γεν. γραμματεύς.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ - ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΣ ΑΠΟΒΗ ΖΩΝΤΑΝΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΕΥΟΙΩΝΟΣ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, 25. — Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς χωροφυλακῆς, ἀντιστράτηγος κ. Πανα γόπουλος ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας, τοῦ Σώματος τὸ ἀκόλουθον Πασχαλινὸν μήνυμα:

«Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ἡ σκέψις μου στρέφεται πρὸς ὅλους τοὺς συνεργάτας μου, ἀξιωματικούς, ἀνθυποσμηστάς, ὁπλίτας, πολιτικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους μὲ συναισθήματα χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ πίστεως ἀπευθύνω θερμότατον Πασχαλινὸν χαιρετισμόν.

»Τὸ δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀπτελοῦν ἀέναον πηγὴν φωτός, ἡ δὲ δύναμις τῆς αὐτοπειθαρχίας καὶ τῆς ἐκουσίας θυσίας τοῦ Θεανθρώπου ἅς εἶναι δι' ἡμᾶς παράδειγμα ὑψηλοῦ φρονιματισμοῦ ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν Πατρίδα, τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν.

»Οἱ ἄνδρες τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς χωροφυλακῆς, πιστοὶ θεματοφύλακες τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων, ἄγρυπνοι πάντοτε φρουροὶ τοῦ Ἔθνους, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἅς συνεχίσουν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀνθρωπιστικῆς ἀποστολῆς, προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν, ὡς ὁ Καλὸς Σαμαρείτης τοῦ ἱεροῦ μας Εὐαγγελίου.

»Ὁ Ἄγγελος φύλαξ τῆς Πατρίδος μας, παραστέκει πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν, ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ ἐγκαίρως ἐπεμβαίνει ὁσάκις παραστῇ ἀνάγκη, ἵνα προλάβῃ πᾶσαν τυχὸν ἀπειλήν, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ τώρα, τὰς παραμονὰς τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφησε, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ καταλειφθῇ ἡ Πατρὶς μας ἀπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ τῆς ἁμαρτίας. Δι' αὐτό, πλήρης εὐγνωμοσύνης ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἑορτάζει σήμερον, μαζὶ μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν νέαν ἀνάστασιν τοῦ Ἔθνους μας. Εὔχομαι ὁλοψύχως ὅπως ὁ Ἀναστὰς Ἰησοῦς Χριστὸς χαρίζῃ εἰς ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκογενείας ὑμῶν ὑγείαν, πρόοδον, εὐημερίαν καὶ εὐτυχίαν».

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΕΡΓΑΤΟΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 29. — Ὁ ὑπουργὸς Ἐργασίας κ. Λέκκας ἀπευθύνει, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ